

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-62/16-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članova vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice J. K. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/16-01/08, urbroj: 401-01/06-16-01 od 25. travnja 2016., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 6. srpnja 2016.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/16-01/08, urbroj: 401-01/06-16-01 od 25. travnja 2016.

Obrazloženje

Tužiteljica je podnijela tužbu sudu navodeći da je zahtijevala od Povjerenika za informiranje ostvarenje zakonom zajamčenog prava na pristup informacijama koje joj je prethodno uskraćeno od tijela javne vlasti Veterinarskog fakulteta u Z.. Unatoč požurnici koju je podnijela tuženik nije riješio njen zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama.

Tuženik se na poziv ovog Suda očitovao odgovorom na tužbu te naveo da je od tijela javne vlasti Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Z., sukladno odredbi članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku zatraženo da izvijesti o razlozima zbog kojih zahtjev tužiteljice nije riješen. Veterinarski fakultet Sveučilišta u Z. svojim je dopisima od 1. prosinca 2015., 14. prosinca 2015. naveo kronologiju događaja a dopisom od 15. prosinca 2015. izvijestio je tuženika da je predmet riješen te u prilogu dostavio prateću dokumentaciju. Stoga je nakon provedenog postupka, imajući u vidu cjelokupnu dokumentaciju, doneseno rješenje klasa: UP/II-008-07/16-01/08, urbroj: 401-01/06-16-01 od 25. travnja 2016. kojim je žalba odbačena.

Tužiteljici je sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), dostavljen odgovor na tužbu tuženika, na koji se tužiteljica očitovala podneskom, u kojem iskazuje nezadovoljstvo u odnosu na naknadno doneseno rješenje tuženika Povjerenika za informiranje.

Tužiteljica navodi da osporava naknadno donesenu odluku tuženika jer je potpuno izmišljena

tvrdnja Veterinarskog fakulteta da se ona nezadovoljna načinom plaćanja veterinarske usluge obraćala predstojniku Zavoda za zarazne bolesti i dekanu Veterinarskog fakulteta te Uredu za kvalitetu na istom Fakultetu. Nezadovoljna je jer usluga očito i nedvojbeno nije obavljena, ali je naplaćena, a to se prikriva sve do najviše razine dotičnog Fakulteta. U osporenom rješenju se navodi „da je predstojnik Zavoda za zarazne bolesti povodom istog uputio tužiteljici dopis 24. srpnja 2014. na njezinu adresu ali da se pošiljka vratila“. Radi se o očito konstruiranoj preslici omotnice s njenim imenom i adresom te znakom C. E. i oznakom da nije bila moguća dostava jer „nisu na adresi“. Isti dužnosnik Fakulteta g. S. je uskoro zatim s nadnevkom 2. veljače 2015., očito zbog njenog upornog traženja, dostavio sličnu presliku takve omotnice sa znakom dostavljačke tvrtke C. E. uz samo tvrdnju da je pretraga za koju traži da joj se dostavi izvorni dokument doista izvršena te da joj osobno stoji na raspolaganju za detaljnije objašnjenje. Ovakve tvrdnje prihvaća i tuženik. Tuženik prihvaća kao činjenicu potpunu neistinu a to je da tužiteljica već posjeduje sve u zahtjevu tražene dokumente međutim njoj nikada nije dostavljen niti jedan traženi dokument. Ističe da se prihvaća povratnica a niti u jednoj pošiljci nije bilo traženog dokumenta. Smatra da se nije postupilo sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama, a Povjerenik nije vidio traženi dokument, službeni laboratorijski nalaz. Dakle, zahtjev nikad nije riješen, laboratorijski nalaz nikad nije poslan, novac za uplaćenu pretragu nije utrošen za tu pretragu pa ostaje nejasno zašto je Povjerenica informiranje povjerovala izjavi predstojnika Odjela Veterinarskog fakulteta umjesto da zahtjeva da joj se pošalje taj dokument. Proizlazi da je tužiteljica proširila tužbu i na rješenje tuženika od 25. travnja 2016. te iz sadržaja iste proizlazi da predlaže da se rješenje tuženika poništi.

Tuženik u odgovoru na navedenu tužbu tužiteljice upućuje na odredbu članka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama te ističe da je žalba tužiteljice odbačena jer je Povjerenik za informiranje nadležan za područje primjene Zakona o pravu na pristup informacijama, a nije nadležan za utvrđivanje zakonitosti postupaka koje tijela javne vlasti provode temeljem drugih propisa, u konkretnom slučaju Zakona o veterinarstvu. Također upućuje na odredbe Zakona o veterinarstvu te ističe da iz istih proizlazi da bi tužiteljici informacije o postupku liječenja životinje trebale biti dostupne temeljem drugog propisa a da se u slučaju nepostupanja po njenom traženju od strane tijela Veterinarskog fakulteta, ista može obratiti Ministarstvu poljoprivrede kao tijelu za obavljanje poslova nadzora nad primjenom Zakona o veterinarstvu. Naime, tužiteljica traži dokument laboratorijskog nalaza, ujedno smatrajući kako isti ne postoji, želeći time dokazati da je tijelo javne vlasti naplatilo uslugu koju nije izvršilo. Tijelo javne vlasti tvrdi kako je uslugu izvršilo te je pretraga polučila negativan rezultat. Iz spisa predmeta nije razvidno postoji li dokument koji dokazuje da je pretraga izvršena odnosno da li se isti uopće izdaje prilikom provođenja pretrage, no dokazivanje navedenog nije u nadležnosti Povjerenika za informiranje. Iz spisa predmeta nije vidljivo da je tužiteljica iskoristila svoja prava u okviru drugog posebnog propisa temeljem kojeg bi joj trebale biti dostupne informacije iz postupka liječenja mačke u predmetnom slučaju nego ista inzistira na primjeni Zakona o pravu na pristup informacijama o čemu se u konkretnom slučaju ne radi. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporenim rješenjem tuženika odbačena je žalba tužiteljice izjavljena zbog nerješavanja zahtjeva o pravu na pristup informacijama, kao nedopuštena.

Naime, prema odredbi članka 1. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.) tim se Zakonom prvenstveno uređuje pravo na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija koje posjeduju tijela javne vlasti, propisuju se načela prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija, ograničenje prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija i postupak za ostvarivanje i zaštitu prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija.

Odredbom stavka 3. tog članka Zakona propisano je da se njegove odredbe ne primjenjuju na

stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužiteljica od Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Z. zatražila dokumentaciju koja se odnosi na postupak liječenja njene mačke a za koji je tužiteljici ispostavljen račun. Nadalje, iz podataka spisa predmeta proizlazi da su tužiteljici pružene informacije u svezi s predmetnim liječenjem odnosno tužiteljici je dostavljen odgovor prof.dr.sc. V. S., klasa: 960-03/14-01/48, urbroj: 251-61-08/219-16-20 od 2. veljače 2015. koji je tužiteljica, prema povratnici koja se nalazi u spisu predmeta, zaprimila 23. prosinca 2015.

Tuženik pravilno osporenim rješenjem i odgovorom na tužbu ističe da se u ovom slučaju uopće ne primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama. Ovo tim više što je odredbom članka 23. stavka 1. točke 4. Zakona propisano da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da mu je kao stranci u postupku dostupnost informacija iz sudskih, upravnih i drugih na zakonu utemeljenih postupaka propisom utvrđeno. U toj situaciji kada javnopravno tijelo nije dužno donijeti rješenje, žalba izjavljena zbog toga što tijelo nije u roku donijelo rješenje na zahtjev stranke nije dopuštena. Ovakvo shvaćanje ovaj Sud je već izrazio u svojim ranijim odlukama (UsII-89/13 od 14 studenoga 2013., UsII-90/13 od 14. studenoga 2013., UsII-2/15 od 11. ožujka 2015.).

Osnovano tuženik u obrazloženju osporenog rješenja upućuje na mjerodavne odredbe Zakona o veterinarstvu iz kojih proizlazi da su tužiteljici informacije o postupku liječenja životinje dostupne upravo temeljem tog propisa. Stoga se tužiteljica, u slučaju nepostupanja po njenom zahtjevu odnosno ukoliko nije zadovoljna s dobivenom informacijom od strane Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Z., sukladno odredbi članka 136. Zakona o veterinarstvu (Narodne novine, broj 82/13. i 148/13.), treba obratiti za to nadležnom Ministarstvu poljoprivrede koje obavlja nadzor nad provedbom naprijed navedenog Zakona, a ne zahtijevati od tuženika pravo na pristup informaciji jer u konkretnom slučaju, imajući u vidu naprijed citiranu odredbu članka 1. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, nema mjesta primjeni navedenog Zakona. Ovo iz razloga jer se ne radi o informaciji kakvu ima u vidu taj Zakon.

Naime, odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama omogućuju i osiguravaju ostvarivanje prava na pristup informacijama u onim slučajevima kada osobe bez naprijed navedenog Zakona ne bi to pravo mogle ostvariti o čemu se u konkretnom slučaju ne radi budući da tužiteljica sukladno odredbama Zakona o veterinarstvu informacije o postupku liječenja njene mačke može ostvariti putem tog Zakona, što je sve detaljno tuženik naveo u obrazloženju osporenog rješenja, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj Sud.

Slijedom navedenog valjalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.) odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 6. srpnja 2016.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.